

U C H W A Ł A Nr XXIX/243/2017
Rady Miejskiej w Raciążu
z dnia 28 czerwca 2017r.

w sprawie złożenia zażalenia na postanowienie Prokuratura Rejonowego w Płońsku Sygn. akt PR Ds.889.2017 z dnia 20 czerwca 2017 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz.) w zw. z art. 306 § 1 pkt 2) Kodeksu Postępowania Karnego (Dz. U z, Rada Miasta Raciąż uchwala, co następuje:

§ 1

1. Składa się zażalenie na postanowienie Prokuratura Rejonowego w Płońsku Sygn. akt PR Ds.889.2017 z dnia 20 czerwca 2017 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia
2. Treść zażalenia stanowi załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Raciąż.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej

Andrzej Wojciech Staniszewski

Raciąż, 2017 – 06 -28

Sąd Rejonowy w Płońsku
II Wydział Karny
Ul. Henryka Sienkiewicza 9A,
09-100 Płońsk

za pośrednictwem
Prokuratora Rejonowego w Płońsku
Ul. Płocka 13
09-100 Płońsk

Sygn. akt. PR. Ds. 889/2017

ZAŻALENIE

Rady Miasta Raciąż na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Płońsku o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie:

- 1) znieważenia radnych Rady Miejskiej w Raciążu oraz Burmistrza Miasta Raciąż Mariusza Godlewskiego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych poprzez opublikowanie w kwartalniku „Goniec Społeczny” Nr 2 /2017 (5) artykułu „Samorządność czy dyktatura”, w treści którego umieszczono zdjęcie tablicy informacyjnej „Rada Miejska w Raciążu” oraz poniżające i obraźliwe słowa i fałszywe informacje o działalności radnych rady Miasta Raciąż i Burmistrz Miasta Raciąż, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk – wobec stwierdzenia, że brak jest znamion czynu zabronionego,
- 2) pomówienia radnych rady Miejskiej w Raciążu oraz Burmistrza Miasta Raciąż Mariusza Godlewskiego poprzez opublikowanie w kwartalniku „Goniec Społeczny” Nr 2 /2017 (5) artykułu „Samorządność czy dyktatura”, w treści którego umieszczono zdjęcie tablicy informacyjnej „Rada Miejska w Raciążu” oraz poniżające i obraźliwe słowa i fałszywe informacje o działalności radnych rady Miasta Raciąż i Burmistrz Miasta Raciąż, co poniżyło te osoby w opinii publicznej i naraziło na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania funkcji radnych Rady Miejskiej w Raciążu oraz Burmistrza Miasta Raciąż, tj. o czyn z art. 212 § 2 kk – na zasadzie art. 305 § 1 kpk w zw. z art. 60 § 1 kpk a contrario z uwagi n a nie popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego,

a zaistnienia przestępstwa prywatno-skargowego, co do którego brak jest interesu społecznego do objęcia go ściganiem z urzędu.

Na podstawie art. 306 § 1 kpk w zw. z art. 465 § 1 i § 2 kpk Rada Miasta Raciąż zaskarża postanowienie Prokuratora Rejonowego w Płońsku z dnia 20 czerwca 2017 r. Sygn. akt PR Ds..889.2017, doręczone w dniu 22 czerwca roku., o odmowie dochodzenia i domaga się jego uchylenia oraz przekazania sprawy do dalszego prowadzenia.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. Sygn. akt PR Ds..889.2017 odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie znieważenia radnych Rady Miejskiej w Raciążu oraz Burmistrza Miasta Raciąż Mariusza Godlewskiego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych poprzez opublikowanie w kwartalniku „Goniec Społeczny” Nr 2 /2017 (5) artykułu „Samorządność czy dyktatura”, w treści którego umieszczono zdjęcie tablicy informacyjnej „Rada Miejska w Raciążu” oraz poniżające i obraźliwe słowa i fałszywe informacje o działalności radnych rady Miasta Raciąż i Burmistrz Miasta Raciąż, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk.

Prokurator uznał, że w sprawie brak jest znamion czynu zabronionego opisanego w art. 226 § 1 kk.

Uznał również, że z zawiadomienia Rady Miejskiej w Raciążu wynika, że doszło do pomówienia radnych rady Miejskiej w Raciążu oraz Burmistrza Miasta Raciąż Mariusza Godlewskiego poprzez opublikowanie w kwartalniku „Goniec Społeczny” Nr 2 /2017 (5) artykułu „Samorządność czy dyktatura”, w treści którego umieszczono zdjęcie tablicy informacyjnej „Rada Miejska w Raciążu” oraz poniżające i obraźliwe słowa i fałszywe informacje o działalności radnych rady Miasta Raciąż i Burmistrz Miasta Raciąż, co poniżyło te osoby w opinii publicznej i naraziło na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania funkcji radnych Rady Miejskiej w Raciążu oraz Burmistrza Miasta Raciąż, a więc do popełnienia czynu z art. 212 § 2 kk, które, jako prywatno – skargowe nie podlega ściganiu z oskarżenia publicznego.

W uzasadnieniu wskazano, że przedmiotem ochrony z art. 226 § 1 kk jest godność funkcjonariusza publicznego oraz osoby do pomocy przybranej, do której naruszenia miałyby dojść podczas oraz w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, a warunek aby czyn pozostawał w związku z pełnieniem czynności i warunek, by czyn był popełniony podczas pełnienia czynności, muszą być spełnione łącznie. Zdaniem Prokuratora, zarzucany czyn nie wypełnia znamion czynu z art. 226

§ 1 kk, gdyż w podniesionych okolicznościach nie można upatrywać znieważenia, a co najwyżej można mówić o pomówieniu w rozumieniu art. 212 § 1 kk.

Ponadto z uzasadnienia wynika, że nie znaleziono podstaw do objęcia tego czynu, zakwalifikowanego jako pomówienie i co do zasady ściąganego z oskarżenia prywatnego (art. 212 § 4 kk), ściganiem z urzędu, z uwagi na interesu społecznego w tym zakresie. Uznano, że czyn jako godzący w chronione interesy pokrzywdzonego nie godzi w dobra ogólne i nie leży w interesie społecznym ściąganie go z urzędu.

Postanowienie to jest niezasadne.

Rada Miejska w Raciążu podnosi, że znamion przestępstwa z art. 212 k.k. – zniesławienie – nie należy utożsamiać z pojęciem zniewagi z art. 226 k.k. Zgodnie z przyjętą koncepcją wykładni wskazanych przepisów kodeksu karnego odpowiedzialność za zniewagę chronić ma w pierwszym rzędzie przed naruszeniami godności osobistej (tzw. wewnętrznej godności), a nie przed zachowaniami, które naruszają dobre imię danej osoby, wyrażają krytykę jej działalności zawodowej lub publicznej, ujawniają prywatność czy łączą się z prezentacją nieprawdziwych faktów i okoliczności (tzw. zewnętrzna godność). „Zniewagi godzą w wyobrażenie pokrzywdzonego o własnej godności, podczas gdy pomówienia wywołują u innych osób niekorzystne wyobrażenie o godności pomawianego. Zgodnie z poglądem orzecznictwa, ta sama wypowiedź może być jednocześnie pomówieniem i zniewagą. Może godzić w wyobrażenie ofiary o własnej godności oraz narażać ją na utratę zaufania do niej osób trzecich, potrzebnego jej dla wykonywania jakiejś działalności” (O. Górniok, [w:] Kodeks karny, Komentarz, t. II, Gdańsk 2005, s. 243-244). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Prawo do krytyki przysługujące dziennikarzowi, nie może się przeradzać w formułowanie inwektyw i pomówień pod adresem funkcjonariuszy państwa, w tym samorządowców. Jakkolwiek działalność każdego organu państwa może być oceniana przez dziennikarzy, a opinia publiczna ma prawo być informowana o ewentualnych nieprawidłowościach, to jednak nie zwalnia to dziennikarza od tego, aby jego wypowiedzi miały charakter bezstronny szczególnie wtedy, gdy dotyczą faktów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2003r., V KK 195/03, OSNKW 3/2004, poz.25).

W orzecznictwie podkreśla się, że przewidując karalność znieważenia, prawo karne chroni godność „pojmowaną w sposób zobiektywizowany, określony przez powszechnie przyjęte normy kulturowo-obyczajowe” (wyrok SN z 17 lutego 1993 r., sygn. III KRN 24/92, „Wokanda” 1993, nr 10, s. 8). „Wolność słowa, w tym głoszenia poglądów, podlega takim ograniczeniom, jakie są niezbędne dla ochrony między innymi dobrego imienia osób trzecich (...) To, że celem posługiwania się przez oskarżonego zniewagą, a używając terminologii zaczerpniętej z orzecznictwa strasburskiego, złośliwym atakiem osobistym, jest pokonanie swych przeciwników

politycznych, nie stanowi okoliczności wyłączającej odpowiedzialność karną (wyrok Sądu Apelacyjnego z 30 stycznia 2002 r., sygn. II AKa 577/01, OSAG 2002, nr 1, poz. 6). Mając na względzie okoliczność, że ponieważ dla oceny przyjętego rozwiązania z punktu widzenia gwarancji swobody wypowiedzi, fakt, że kluczowe dla charakterystyki czynu karnego pojęcie zniewagi opiera się na kryteriach ocennych, zmiennych, uzależnionych od wielu dodatkowych przesłanek wynikających z wrażliwości opinii publicznej, poziomu akceptacji społecznej dla pewnego typu zwrotów oceniających i krytycznych w debacie publicznej, ale także okoliczności, w jakich dochodzi do formułowania określonych sądów i opinii, obowiązkiem organów ścigania było przeprowadzenie wnikliwego postępowania w tym zakresie. A mianowicie powinni być przesłuchani w charakterze świadków radni oraz burmistrz, których dotyczył artykuł. Postępowanie ograniczono do subiektywnej oceny prowadzącej się do wadliwej oceny zebranych dowodów i opartej na tym konkluzji, że czyn nie wypełnia znamion czynu zabronionego ściganego z urzędu. Niezależnie od powyższego, nawet gdyby przyjął, że w sprawie doszło do naruszenia art., 212 § 1 kk, nie można zgodzić się również ze stwierdzeniem, że nie leży w interesie publicznym ściganie z urzędu tego typu przestępstw skierowanych wobec funkcjonariuszy publicznych. Zgodnie z art. 60 § 1 k.p.k. prokurator może wszcząć postępowanie lub przystąpić do już rozpoczętego postępowania jeśli dostrzeże w sprawie interes społeczny. Zdaniem wnoszącej zażalenie taki interes społeczny zachodzi w sprawie. Zarówno radni jak i burmistrz, są przedstawicielami społeczeństwa, a co za tym idzie w interesie społecznym jest zapewnienie im prawa do ochrony również przed pomówieniem, tym bardziej, że dotyczyło to całego składu rady, a nie pojedynczych osób.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w tym polecenie organowi prowadzącemu postępowanie przeprowadzenia następujących czynności: przesłuchanie w charakterze świadków radnych rady Miejskiej w Raciążu oraz burmistrza na okoliczność ustalenia poziomu akceptacji społecznej dla pewnego typu zwrotów oceniających i krytycznych w debacie publicznej, stanowiących złośliwe ataki osobiste o znamionach zniewagi w ich środowisku.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej

Andrzej Wojciech Ślamszewski